

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277496560/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

i din Sorg — og ja — du må vel flytte fra Lejligheden deroppe. Hvor agter du at tage hen?"

„Jeg véd det ikke —“ stammede jeg.

Hvorhen? her i København? De kunde lige så gerne spurgt mig, hvor i Verden jeg vilde bo. Jeg kendte den ligeså godt.

„Hm nå — ja, Couradsen skal komme og hjælpe dig, jeg skal bede Fader om det. Jeg kondolerer.“

Han rakte mig sin hvide Hånd i Krusemansjetten, trak i den lille Sølvring ved Døren, og Tjeneren stod der. —

Lidt efter lå jeg atter på Knæ ved Eberhards Lig på Kvistkammeret. Jeg så mig omkring, huskede Sælen, Adam sad i, gemte mit Ansigt ved den kolde Hånd og bad den vende mig did, hvor Korset stod, hvor jeg hørte hjemme.

Jeg knugede mig sammen mod hans Bære, hvorom Oktoberdagens Skumring alt dalede.

Jeg vidste det kun altfor godt, jeg havde vidst det længe: jeg var ikke den Eberhard troede, og derfor kunde jeg ikke blive den, han vilde. Visselig, jeg kunde ikke rokke én Søjle i denne Verdens Tempel; jeg var som hin Mursten i Jung Stillings Salme, så ringe, at Herren end ikke kunde bruge den i den nye Bygning. Jeg var skabt til Skjule, ikke til Lyset.

Men i Et havde Eberhard haft Ret: til Korset var jeg skabt, ene til det; ene det kunde jeg bære, ingen, ingen anden Byrde! Men rejse det, plante det dér, hvor nu Verdens Børs og Kirke stod, det kunde jeg end mindre end alt andet. En af de tusinde var jeg, der bærer det frem igennem Tiderne, at en Gang den rette, den vældige Hånd skal gribe det og plante det på Verdens og Kirkens Grav.

Og jeg bad til Gengæld Herren dække mig med dets Skygge og skjule mig i dets Nat. . .

Da bankede det brat på Døren, og ind trådte den grå Tjener, fulgt af en Bedemand.

Jeg rejste mig forvirret, ulykkelig over at være Vært, at skulle tage imod i dette Rum, der nu var mit.

Men jeg havde ikke behøvet at frygte. De lod, som om jeg ikke var til.